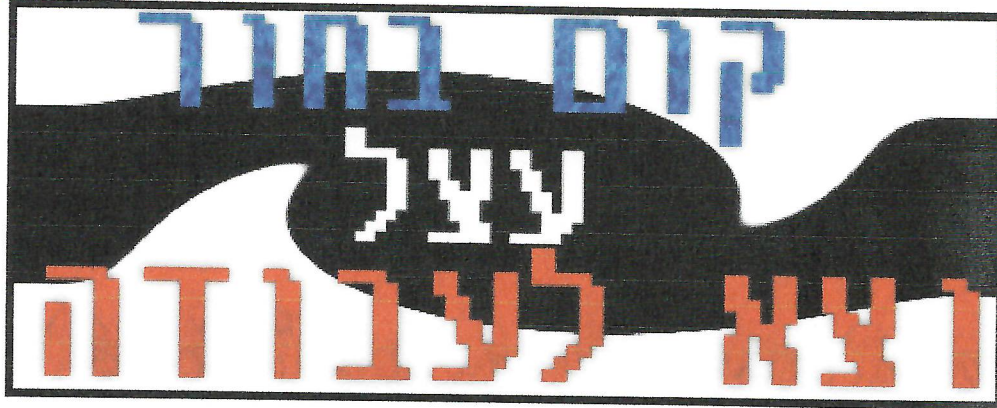

> הבלוג של shahf11

16 ביולי 2008, 0:59

חיה בסרט(ן)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

קום בחור עצל וצא לעבודה!!!פורסם ב11 ביולי 2008, 8:42 בכללי

ח. אומר... (שוב) שאם היינו צריכים לשרוד תחת המשטר הנאצי בגטו. האמצעי היה מציל אותנו מחרפת רעב. בטוח שהוא היה משיג לנו את קליפות תפוחי האדמה המשובחות ביותר. את המרק הדלוח הסמיך ביותר. בטוח.

כי האמצעי ניחן בתכונה (שלא מאפיינת לא אותי, לא את אביו הביולוגי. ואפילו לא את ח.) ושמה "השרדות אלגנטית".

אנחנו בשדה התעופה המומים עוד מן הטיסה והילד המעצבן שישב לפנינו. פוסעים לאט לעבר מסוע המזוודות. והאמצעי עם חיוך של מיקימאוס מאוזן לאוזן כבר מחכה לנו עם כל המזוודות מסודרות כמגדל מט לפול. אבל מגדל.

בעוד חבריו לצרה. חוטפים תפוחות בגרויות. עושים מאמצים ללמוד. הוא הולך (ומזל שגם חוזר) ולוקח את הבגרויות בהליכה. הן לא נראות לו משהו שצריך להטריד את שגרת יומו במיוחד.

בכלל, הוא לא לוקח ברצינות שום דבר. החדר מבולגן ברמות על. כאלו שגורמות לי לשאת מונולוג בקול רם במשך חצי שעה ללא הפסקות נשימה. "מה את רוצה?" הוא שואל בפליאה. "למה להתעצבן? צ'יק צ'ק אני מסדר את החדר".

ואכן, להפתעתי הרבה תוך חמש דקות החדר נראה מסודר. נראה אמרתי??? כן. כי כשמסיטים את הוילון ומחשיכים את החדר. והשמיכה נראית פרוסה (אם כי לא מתוחה) על המיטה. יש תחושה קלה של סדר עולמי חדש. אך מבט קפדני יותר יגלה כי כל הבלאגן הוערם על המיטה (ספרים, מחברות, נעליים, חולצות, ועוד). וכוסה היטב בשמיכה. מה שגורם לי שוב לצאת במונולוגים רמים(מאד) לאזניים שאינן כבר בשטח. שכן, החתול שמיל כבר יצא דרך הקיר או החלון לעיסוקיו החשובים. רכוב על אופניו, כובע המצחיה מסתיר את חיוכו. ושריקה עליזה נותרת כשובל אחריו.

קיסמו הרב מפיל גם אחרים בקסמיו. כי אכשהו הוא יוצא "חלק" מכל מצב. אך שבוע שעבר החלטנו ח. ואני שלא עוד.

ומעשה שהיה כך היה. ליום הולדתו ה-16 יזם האמצעי מהלך רכישת פלאפון מהדור השלישי. אני כמובן סרבתי לעסקה המפוקפקת. אך ח. טוב הלב התפתה לנסוע עם האמצעי ולשלם במיטב כספנו על הנייד הנ"ל.

לא הייתם מאמינים כמה תלאות יכול לעבור טלפון אחד קטן.
 ליפול על הרצפה. לבלות באמבטיה. להתחבא בסדר שמתחת לשמיכה. על הכל עברתי
 בשתיקה. אבל יום אחד הוא פשוט נעלם. בלי להודיע, בלי להתנצל. פשוט נס מבעליו המתעלל
 (להלן האמצעי...).

"זהו" אמרתי לח. "על טעויות משלמים. וביחוד על טעויות כרוניות. האמצעי צריך להשיג את
 תשלום ההשתתפות העצמית כדי שנשיב לו את האמצעי התקשורת". ח. הנהן בתוגה. אך לא
 בנה הרבה על ההצהרה.

"עליך למצא עבודה לחופש" הודעתי בחגיגות לאמצעי. מוכנה להדוף כל התנגדות עצלנית
 שתגיע מעברו. "בסדר" אומר האמצעי. "אני רצינית" אני מנופפת לו באצבע מאיימת (או במה
 שאני חושבת שנראה כמאיים). "בסדר" עונה שוב האמצעי ופונה לעיסוקיו החשובים. (משחק
 ברשת אלא מה?)

אתמול, התקשר אלי מנייד. (של חבר). "אני רק חותם על חוזה ומגיע הבייתה". כעבור כחצי
 שעה הוא נכנס הבייתה זוקף את המטר ותשעים הסנטימטרים שלו ומודיע "מחר אני מתחיל
 לעבוד משש בבוקר אצל..."

"עד שלא אראה לא אאמין". אני מסכמת את הסיפור לח.
 ואכן. הבוקר קם האמצעי. סרק היטב את קוציו. חבש עליהם את כובע הקסקט. עלה על
 אופניו ורק השריקה העליזה נותרה בחלל הבית.

והמסקנות:

אף פעם לא לאבד תקווה.
 לכל סיר יש מכסה. ולכל מתבגר מחכה עבודה.

(למותר לציין שעוד לפני שעבד יום אחד בחייו. האמצעי כבר יודע בדיוק על מה ברצונו לבזבז
 את כספו. איפה הימים בהם מישהו חסך כסף לימים קשים יותר??? איפה????)

<< לרשומה הקודמת לרשומה הבאה >>

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - חיה בסרטן\(1\)](#)